

Band

BOS

MdR, Jazzgeschiedenis 687. Tijdvak 1959-1964, hoofdstuk 3, John Coltrane, deel 7. De tenorsaxofonist, in het begin ook alt- en sinds 1960 ook sopraansaxofonist, maar hij wordt in eerste instantie natuurlijk als tenorist gezien, de tenorsaxofonist John Coltrane had een gedegen opleiding. ~~toen~~. Hij had van jongs af aan goed gestudeerd, maar dat bedoel ik niet. Zijn praktijk-ervaring was een van de beste die een jazzmusicus kan wensen. Hij speelde bij jump bands als van Earl Bostic, niet zo geacheveerd, Johnny Hodges, behoorlijk geacheveerd, Bebop in kleine formatie met o.a. Dizzy Gillespie en Charlie Parker, big band jazz/Bebop bij het grote orkest van Gillespie. En dan Miles Davis die tegelijk bezig was met een zo intensief mogelijk gebruik van accoorden, changes, met heel eenvoudige accoordenschemas, en toonreeksen, een bepaalde toonladder waarop geïnproviseerd werd. Zo'n "opleiding" -tussen "- is 't mooiste dat er is. Pas toen Coltrane als leider op eigen benen ging staan, zomer 1960, maakte hij gebruik van zijn grote kennis, wat men hoorde waren natuurlijk vooral zijn laatste jaren bij Miles Davis, maar in die muziek ^{toen} ~~zat~~ de vroegere ervaring verwerkt. Bovendien ging hij zich rond zestig interesseren voor de Afrikaanse muziek van drummer Olatunji, de Indiaasse van Ravi Shankar en via saxofonist-fluitist Yusef Lateef in muziek van het Midden-Oosten. Vandaag muziek uit de Atlantic-session in NYC op 24 oktober 1960 met het nieuwe, vaste, kwartet. John Coltrane leidde McCoy Tyner-piano, Steve Davis-bas, Elvin Jones-drums. Er werden tien stukken ^{opgenomen} waar- van "Mr.Syms" vorige keer te horen was, nu nog vier. Sinds 1939 toen Coleman Hawkins zijn versie van "Body and soul" voor de plaat speelde, is iedere tenorsaxofonist er eigenlijk wel mee bezig geweest. Dus ook John Coltrane.

plaat

John Coltrane Quartet: Body and soul (Green, Sour, Heyman)
3/4 - 5:35 - Atlantic ATL 90 052

Johnny Green's "Body and soul". Nu drie stukken van Coltrane zelf. Vorige keer "Mr.Syms", hier weer twee, met voorop "Mr. Knight".

CD John Coltrane Quartet: Mr. Knight (John Coltrane)

"Mr.Knight", met een K, iets schildknaapachtigs dus, maar dat deze titels waarschijnlijk even snel achteraf bedacht zijn kan blijken uit de volgende woordspelige titel ten opzichte van dat "Mr.Knight", namelijk "Mr.Day".

zelfde John Coltrane Quartet: Mr. Day (John Coltrane)

"Mr. Day". John Coltrane tot nu toe op tenorsaxofoon. Maar als afsluiting een stuk, zonder piano, dat hij op sopraan speelt. Want deze muziek komt uit het album 'Coltrane plays the blues', en dit is "Blues to Bechet".

zelfde John Coltrane Quartet: Blues to Bechet (John Coltrane)

"Blues to Bechet", voor Sidney Bechet, pionier van de sopraan-saxofoon. It John Coltrane Quartet, 24 oktober 1960 voor Atlantic in NYC: John Coltrane-tenor en sopraansaxofoon, McCoy Tyner-piano, alleen niet in het laatste stuk, Steve Davis-bas, Elvin Jones-drums. Volgende keer hetzelfde kwartet twee dagen later, twee standard ballads en twee eigen stukken van Coltrane, die ^{aan} alleen tenorsaxofoon speelt. Dit was Jazzgeschiednis 687, John Coltrane deel 7, MDR.